

ภาคผนวก ก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1973/2518

นายสงวน จันทรสาชา ที่ 1

นางจงกลณี จันทรสาชา ที่ 2

โจทก์

กรมสรรพากร โดยนายหิรัญ สุตะบุตร อธิบดีกรมสรรพากร ที่ 1 กับพวก รวม 6 คน จำเลย

ประมวลรัษฎากร มาตรา 19,20,40,42-47

ป.วิ.พ.มาตรา 84,172,183

โจทก์ฟ้องขอให้ศาลพิพากษาและมีคำสั่งว่า การประเมินภาษีเงินได้ของจำเลยที่ 5 และพนักงานประเมินตามเอกสารหมายเลข 1 ถึง 5 ท้ายฟ้อง และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ตามเอกสารหมายเลข 8 ท้ายฟ้องนั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลสั่งเพิกถอนการประเมิน และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวเสียและสั่งไม่ปรับและหรือลดค่าปรับที่เพิ่มภาษีแก่โจทก์ และขอให้ศาลสั่งให้จำเลยที่จัดให้เจ้าพนักงานประเมินจัดการประเมินภาษีเงินได้ของโจทก์ที่ 1 เสียใหม่ให้ถูกต้อง

ขอให้ศาลพิพากษาสั่งให้เพิกถอนคำสั่งยึดเงินของโจทก์ทั้งสองในธนาคารตามเอกสาร 9 ท้ายฟ้อง และให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 5 และที่ 6 ร่วมกันรับผิดชอบเงินที่ยึดไปนั้นให้แก่โจทก์ หากไม่สามารถปฏิบัติได้ ก็ให้จำเลยดังกล่าวร่วมกันรับผิดชอบชำระเงินให้โจทก์ 4,739,297.26 บาท

ให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 และที่ 6 ร่วมกันชดเชยค่าเสียหายให้โจทก์ทั้งสองเป็นเงิน 258,686.66 บาท และให้ใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ต่อไปเดือนละ 59,241.22 บาท นับแต่วันฟ้องจนถึงวันที่โจทก์ทั้งสองได้เงินคืน โดยให้จำเลยที่ 2 และที่ 5 รับผิดชอบเป็นส่วนตัวในค่าเสียหายนี้อีกด้วย

จำเลยทั้งหกให้การร่วมกันว่า ในการจัดการเก็บภาษีอากรจากโจทก์ตามฟ้อง จำเลยทุกคนได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการไปตามอำนาจและหน้าที่ถูกต้องชอบด้วยระเบียบและกฎหมายทุกประการ คำฟ้องของโจทก์เคลือบคลุม

ในระหว่างสืบพยานจำเลย นายหิรัญ สุตะบุตร จำเลยที่ 2 ถึงแก่กรรม ศาลชั้นต้นสั่งจำหน่าย

คดีจำเลยที่ 2 ในฐานะส่วนตัว

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า การประเมินภาษีเงินได้ของจำเลยที่ 5 และเจ้าพนักงานประเมินตาม เอกสารหมายเลข 1 ถึง 5 ท้ายฟ้อง และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ตามเอกสารหมายเลข 8 ท้ายฟ้อง ยังไม่ถูกต้อง ให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่กล่าวเสีย ไม่ให้สั่งเพิ่มภาษีแก่ โจทก์ ให้จำเลยที่ 1 จัดให้เจ้าพนักงานประเมินจัดการประเมินภาษีเงินได้ของโจทก์ที่ 1 เสียใหม่ให้ถูกต้อง ให้เพิกถอนคำสั่งยึดเงินในธนาคารของโจทก์ทั้งสองตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 9 ส่วนที่โจทก์ ขอให้จำเลยรับผิดชอบเงินที่ยึดไปแก่โจทก์นั้น ประกาศยึดทรัพย์ของจำเลยที่ 6 ตามเอกสาร จ.37 แผ่น ที่ 4 ถึง 12 ก็เพียงแต่ห้ามไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดกระทำให้เสียหายหรือก่อให้เกิด โอน หรือเปลี่ยนแปลง ไปซึ่ง สิทธิในทรัพย์ที่ยึดไว้ หรือเอาทรัพย์สินนั้นไปโดยไม่ได้รับอนุญาต เงินของโจทก์ที่ถูกยึดจึงยังคงอยู่ที่ ธนาคารต่าง ๆ โจทก์ย่อมมีสิทธิไปรับเอาได้ จึงไม่บังคับให้จำเลยคืนให้ คำขออื่น ๆ ของโจทก์นอกจาก นี้ให้ยกเสีย

โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 และที่ 6 ร่วมกันรับผิดชอบค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 15 ต่อปีของเงิน 4,739,297.26 บาท นับแต่วันฟ้องคิด เป็นเงินเดือนละ 59,241.22 บาท ให้แก่โจทก์ทั้งสอง จนกว่าโจทก์จะได้รับเงินที่ถูกยึดไปกลับคืน

จำเลยทั้งหกอุทธรณ์ว่าฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมและขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาคำ วินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ นอกจากที่จำเลยแถลงรับว่าคำนวณเกินไป 43,808.65 บาท เป็นการถูกต้องชอบด้วยกฎหมายแล้ว จะเพิกถอนการประเมินได้เฉพาะที่จำเลยรับ ว่าได้คำนวณเกินไปดังกล่าวเท่านั้น และขอให้พิพากษาไม่เพิกถอนคำสั่งยึดเงินของโจทก์ทั้งสองใน ธนาคาร

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ เป็นว่า ให้ยกคำขอของโจทก์ในข้อที่ขอให้ศาลสั่งให้จำเลยที่ 1 จัดให้ เจ้าพนักงานประเมินจัดการประเมินภาษีเงินได้ของโจทก์ที่ 1 เสียใหม่ให้ถูกต้องนั้นเสียด้วย นอกจากนี้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฝ่ายเดียวฎีกา ขณะที่คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา โจทก์ที่ 1 ถึงแก่ มรณะ โจทก์ที่ 2 ร้องขอเป็นผู้รับมรดกแทน ศาลฎีกาอนุญาต

ในประเด็นที่ว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ ศาลฎีกาได้ตรวจดูคำฟ้องของโจทก์แล้ว โจทก์ บรรยายฟ้องความว่า หนังสือแจ้งภาษีเงินได้ตามเอกสารหมายเลข 1 ถึง 5 ท้ายฟ้องไม่ถูกต้องตรงกับ ความจริง เพราะมีเงินได้ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ปะปนอยู่ โจทก์ได้อ้าง

ประมวลระบฏาการ มาตรา 42 ถึงมาตรา 47 และอ้างรายการประเภทต่าง ๆ ตั้งแต่ (ก) ถึง (ณ) แม้โจทก์จะมีได้กล่าวว่าเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นประเภทใด มีจำนวนเท่าใด ก็เป็นรายละเอียดที่โจทก์จะนำสืบในชั้นพิจารณาได้ จึงเห็นว่าฟ้องของโจทก์ได้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรค 2 แล้ว การนำสืบของโจทก์ไม่เป็นการสืบนอกฟ้องนอกประเด็นดังที่จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาเห็นว่า คดีนี้โจทก์ซึ่งถูกเรียกเก็บภาษีเงินได้เป็นฝ่ายกล่าวอ้างขึ้นว่า โจทก์ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ เพราะจำนวนเงินที่เจ้าพนักงานประเมินของกรมสรรพากร จำเลยประเมินมานั้นมิใช่เงินได้พึงประเมิน หรือแม้เป็นเงินได้พึงประเมินก็ได้รับยกเว้นภาษี ดังนี้ เป็นหน้าที่ของโจทก์ผู้กล่าวอ้างจะต้องพิสูจน์ว่า เงินจำนวนนั้น ๆ ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้เพราะเหตุใด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โจทก์จะต้องพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่าเงินจำนวนนั้น ๆ มิใช่เงินได้พึงประเมิน หรือเป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นภาษีนั่นเอง

จำเลยฎีกาว่า เงินค่าพาหนะที่จะได้รับยกเว้นตามประมวลระบฏาการ มาตรา 42 (1) ต้องเป็นเงินค่าพาหนะที่ต้องจ่ายไปหมดแล้ว กรณีค่าพาหนะของโจทก์หาใช่ค่าพาหนะที่จ่ายไปหมดสิ้นแล้วไม่

ศาลฎีกาเห็นว่า โจทก์หรือจำเลยจะเรียกเงิน 295,500.00 บาทนี้ว่าค่าพาหนะหรือเรียกว่าเงินอะไรก็ตาม การที่เงินจำนวนนี้จะได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้หรือไม่นั้น ศาลก็ต้องพิเคราะห์โดยอาศัยประมวลระบฏาการ มาตรา 42 (1) เป็นหลักอยู่นั่นเอง คดีนี้ โจทก์เป็นฝ่ายกล่าวอ้างว่าโจทก์ได้รับยกเว้นตามกฎหมายไม่ต้องเสียภาษีเงินได้สำหรับเงินนี้ จึงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบว่าเงินนี้เข้าลักษณะเงินค่าพาหนะตามความในประมวลระบฏาการ มาตรา 42 (1) หาใช่หน้าที่ของจำเลยที่จะต้องนำสืบไม่ ฉะนั้น การที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยไม่ได้นำสืบเป็นประการอื่น ค่าพาหนะที่โจทก์ได้รับมาจึงน่าเชื่อว่าโจทก์ได้จ่ายเป็นค่าพาหนะไปทั้งหมดนั้น จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่าเงินที่โจทก์ได้รับในชื่อของค่าพาหนะนี้ โดยจำนวน วิธีการจ่าย และพฤติการณ์ที่แท้จริง มีลักษณะเป็นเงินได้เนื่องจากการจ้างแรงงานตามประมวลระบฏาการ มาตรา 40 นั้นเอง หาเข้าลักษณะค่าพาหนะซึ่งโจทก์ได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของโจทก์ และได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้นตามมาตรา 42 (1) ไม่ ฉะนั้น เงินจำนวน 295,500 บาทนี้ จำเลยจึงมีอำนาจตามกฎหมายที่จะรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ของโจทก์ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น

จำเลยฎีกาว่า หุ่นฟรีในบัญชีท้ายคำให้การแผ่นที่ 11 ประกอบด้วยแผ่นที่ 12 พ.ศ. 2502, 2504 และ 2506 รวมเป็นเงิน 341,250 บาท ซึ่งโจทก์ที่ 1 ได้รับมาจากบริษัททิพย์ประกันภัย จำกัด บริษัทเหมืองแร่บุรพาเศรษฐกิจ จำกัด และบริษัทไทยแลนด์สเนลติง จำกัด การประเมินเรียก

เก็บภาษีจากหุ้นฟรีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลฎีกาเห็นว่า หุ้นเหล่านี้จะเป็นหุ้นชนิดที่เรียกว่าหุ้นฟรีหรือไม่ก็ตาม ปัญหาคงอยู่ที่ว่าเป็นประโยชน์แก่โจทก์อันจะพึงถือได้ว่าเป็นเงินได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (2) (8) หรือไม่นั่นเอง โจทก์เองแถลงไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณา ลงวันที่ 7 มีนาคม 2510 ว่า โจทก์ได้หุ้นมาเพราะโจทก์ทำงานให้จอมพลสฤษดิ์ จอมพลสฤษดิ์จึงให้หุ้นทั้งหมดนี้ตอบแทน ตามนี้เห็นได้ว่าโจทก์ได้หุ้นเหล่านี้มาเป็นประโยชน์ตอบแทนกับการที่โจทก์ได้ทำงานให้แก่ผู้ให้ ประโยชน์นั้นมีมูลค่าเป็นเงิน จึงถือได้ว่าเป็นเงินที่โจทก์ได้รับมาตามความในมาตรา 40 (2) (8) แห่งประมวลรัษฎากร หาใช่ว่าโจทก์ได้รับจากการอุปการะโดยหน้าที่ธรรมจรรยาของผู้ให้หุ้นเหล่านี้แก่โจทก์ไม่ และเมื่อได้วินิจฉัยดังนี้แล้ว โจทก์จะได้รับหุ้นเหล่านี้จากจอมพลสฤษดิ์ผู้เป็นพี่ของโจทก์ดังที่โจทก์แถลงหรือได้รับจากบริษัทผู้มีชื่อทั้งสามดังกล่าวข้างต้นตามที่จำเลยอ้างก็ตาม ก็มีได้ทำให้ผลตามกฎหมายของประเด็นข้อนี้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด กรณีหุ้นที่เรียกว่าหุ้นฟรีรวมเป็นเงิน 341,250 บาทนี้จึงไม่ได้รับยกเว้นตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42 (10) ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น

ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงได้ว่าเงินดอกเบี้ยที่โจทก์ได้รับจากธนาคารเอเชียสำหรับ พ.ศ. 2503 จำนวน 38,486.73 บาท พ.ศ. 2504 จำนวน 33,373.12 บาท ฉะนั้น เงินดอกเบี้ยที่จำเลยนำมาคำนวณเรียกเก็บสำหรับ พ.ศ. 2503 จึงเกินไป 50 สตางค์และ พ.ศ. 2504 เกินไป 15,220.72 บาท ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

ศาลฎีกาเห็นว่าเงินสดฝากธนาคารรวม 909,110.09 บาทยังถือไม่ได้ว่าเป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (8) ดังที่จำเลยฎีกา ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

จำเลยฎีกาว่า เชิดที่นำฝากธนาคารตามบัญชีหน้า 15,16,17 ทำยคำให้การรวม 72 รายการ ย่อมฟังได้ว่าโจทก์มีเงินได้ เมื่อโจทก์ชี้แจงไม่ได้ว่าควรได้ยกเว้นไม่ต้องนำมาคำนวณภาษีเงินได้ตามมาตรา 42 ถึง 47 ก็ต้องถือได้ว่าเป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (8)

ศาลฎีกาได้วินิจฉัยเรื่องเชิดต่าง ๆ ตามลำดับที่จำเลยฎีกา

(1) เชิดนำฝากธนาคารเอเชียฯ ลำดับที่ 2 วันที่ 13 สิงหาคม 2502 เงิน 150,000 บาท ซึ่งบริษัทสหไมซ์ดีไฟ จำกัด เป็นผู้ส่งจ่าย รูปคดีบ่งว่าโจทก์ที่ 1 ได้รับเช็คฉบับนั้นมาโดยตรงจากบริษัท มิใช่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลอื่น แล้วบุคคลนั้นมอบให้โจทก์ที่ 2 อีกต่อหนึ่งเพื่อให้โจทก์ที่ 2 ทำธุระแทนดังที่โจทก์นำสืบ ฉะนั้น เงิน 150,000 บาทตามเช็คฉบับนี้จึงเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (8) แห่ง

ประมวลรัษฎากร ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น

(2) เชื้อฝากธนาคารลำดับที่ 8 วันที่ 6 มกราคม 2502 เงิน 10,000 บาท บริษัทสยามกลการ จำกัด เป็นผู้ส่งจ่าย ลำดับที่ 29 วันที่ 6 มกราคม 2504 เงิน 20,000 บาท บริษัทสยามกลการ จำกัด เป็นผู้ส่งจ่าย ลำดับที่ 50 วันที่ 5 มีนาคม 2505 เงิน 20,000 บาท นางอุษา พรประภา เป็นผู้ส่งจ่าย และลำดับที่ 64 วันที่ 22 มกราคม 2506 เงิน 20,000 บาท นางอุษา พรประภา เป็นผู้ส่งจ่าย โจทก์อ้างว่าเป็นเงินที่ได้รับเป็นของขวัญในวันขึ้นปีใหม่ โดยโจทก์ทั้งสองเบิกความประกอบกันว่า นายถาวรผู้จัดการบริษัทสยามกลการเคยให้แก่โจทก์ที่ 1 ทุกปี นางอุษาเป็นภรรยาของนายถาวร ศาลฎีกาเชื่อว่าการเป็นเงินดังที่โจทก์อ้าง ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าการที่พ่อค้าให้เงินจำนวนมากแก่ข้าราชการแม้ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ก็ถือไม่ได้ว่าเป็นการให้ตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณีนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า กรณีอย่างนี้ยากที่จะถือเป็นกฎเกณฑ์ตายตัวได้ กรณียอมแล้วแต่คดีร่วมกันของฝ่ายผู้ให้และผู้รับ ศาลฎีกาเห็นว่า เงินจำนวนรวม 70,000 บาท ตามเช็ค 4 ฉบับนี้ เข้าลักษณะเงินได้พึงประเมินประเภทที่ได้รับยกเว้น ไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้เพราะเป็นเงินที่ได้จากการให้โดยเสน่หา ตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณีตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42 (10) ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

(3) เชื้อฝากธนาคาร รวมเป็นเงิน 4,563,713.48 บาท (ที่ถูกรวมเป็นเงิน 4,463,711.48 บาท) ดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วว่าโจทก์เป็นฝ่ายฟ้องร้องและกล่าวอ้างว่าเชื้อเหล่านี้มิใช่เงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (8) โจทก์จึงเป็นฝ่ายมีหน้าที่พิสูจน์ให้เห็นจริงตามที่โจทก์กล่าวอ้าง โจทก์เถียงในคำแก้ฎีกาว่า นายวิโรจน์กรรมการตรวจสอบภาษีปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อประมวลรัษฎากร มาตรา 19 และ 20 ซึ่งบัญญัติให้เจ้าพนักงานทำการตรวจสอบพยานหลักฐานให้ได้ความชัดเจนก่อนว่าเชื้อที่นำฝากธนาคารเป็นเงินได้พึงประเมินตามกฎหมาย

ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 19,20 ศาลฎีกาเห็นว่า กฎหมายเพียงแต่บัญญัติให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจออกหมายเรียกตัวผู้ยื่นรายการและพยานมาในการไต่สวนในเมื่อเจ้าพนักงานประเมินมีเหตุอันควรเชื่อว่ารายการตามแบบที่ยื่นไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง เป็นการให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานประเมินในอันที่จะใช้ดุลพินิจว่าสมควรจะได้สวนหรือไม่ หาได้บัญญัติบังคับเจ้าพนักงานประเมินให้จำต้องกระทำดังที่โจทก์เข้าใจไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าโจทก์ไม่อาจนำสืบให้เชื่อได้ว่าความจริงเป็นดังที่โจทก์ฟ้องร้องและกล่าวอ้าง จึงถือได้ว่าเงินจำนวน 4,563,711.48 บาทตามเช็คทั้ง 15 ลำดับนี้ เป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (8) ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น

(4) เชื้อฝากธนาคารลำดับที่ 61 เงิน 57,143 บาท

(5) เช็คฝากธนาคาร ลำดับที่ 22 เงินตามเช็ค 4 ลำดับรวม 142,648 บาท

(6) เช็คฝากธนาคาร ลำดับที่ 35,36 เงิน 10,000 บาท

(7) เช็คฝากธนาคาร ลำดับที่ 65 เงิน 8,316.23 บาท

ตาม (4) (5) (6) (7) ดังกล่าวนี้น ศาลฎีกาเห็นว่า โจทก์นำสืบไม่สมข้ออ้าง ถือได้ว่าเป็นเงินได้พึงประเมินตามกฎหมาย ฎีกาของจำเลยทุกข้อดังกล่าวฟังขึ้น

(8) เช็คฝากธนาคารซึ่งบริษัทกรุงเทพฯ ไหมไทย จำกัด รวม 64 รายการ จำเลยนำไปคำนวณภาษีเงินได้ 31 รายการ อีก 15 รายการจำเลยได้ตัดออกไม่นำไปคำนวณภาษีเงินได้ ศาลฎีกาเห็นว่า พยานหลักฐานของโจทก์ในประเด็นข้อนี้เชื่อได้ว่าเช็คฝากธนาคารซึ่งบริษัทกรุงเทพฯ ไหมไทย จำกัด สั่งจ่ายให้โจทก์ 31 รายการที่จำเลยนำไปคำนวณภาษีเงินได้นั้น เป็นเงินทดรองจากส่วนตัวของโจทก์เองที่โจทก์ได้รับคืนมา หาใช่เงินได้พึงประเมินไม่ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

(9) จำเลยฎีกาว่า เช็คฝากธนาคารตามบัญชีแผ่นที่ 15,16,17 ท้ายคำให้การซึ่งศาลแพ่งไม่ได้วินิจฉัย แต่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าน่าเชื่อถือตามโจทก์อ้าง คือ

เช็คตั้งแต่ ก. ถึง ข. รวม 9 ฉบับ รวมเงิน 986,098.88 บาทนี้ จำเลยฎีกาว่า ฟังได้ว่าเป็นเงินได้พึงประเมิน ศาลฎีกาเห็นว่า เป็นหน้าที่โจทก์ที่จะต้องนำสืบให้ศาลเห็นว่าเงินตามเช็คเหล่านี้ เหตุใดโจทก์จึงได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมาคำนวณภาษีเงินได้ แต่โจทก์ก็มีได้นำสืบให้เห็นชัด ยังไม่พอที่จะรับฟังได้ว่าเป็นเงินที่โจทก์ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ จึงถือได้ว่าเป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (8) ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น

รวมเงินได้พึงประเมินที่โจทก์ไม่ได้รับยกเว้นการเสียภาษีเงินได้เป็นจำนวน 6,454,667.59 บาท ซึ่งเงินจำนวนนี้จำเลยมีสิทธินำมาคำนวณภาษีเงินได้ด้วย ดังที่จำเลยฎีกา ส่วนเงินได้นอกจากนี้ ไม่ใช่เงินได้ที่จำเลยมีสิทธิจะนำมาคำนวณภาษีเงินได้ซึ่งศาลชั้นต้นสั่งให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นชอบแล้ว

พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เป็นว่า การประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยในจำนวนเงิน 6,454,667.59 บาท ตามรายการเงินได้ดังกล่าวข้างต้นของโจทก์นั้นชอบแล้ว นอกจากที่แก้ให้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิกรม เมาลานนท์ - สุธี ขอบธรรม - สุมิตร พักทองพรรณ

ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ที่ตัดสิน

ศาลแพ่ง - นายประพจน์ ภิระวัฒน์

ศาลอุทธรณ์ - นายสมชัย ทรัพย์วณิช